

02/11/2025

Αρχιμανδρίτης π. Καλλίνικος Γεωργακόπουλος: Δεν μας ξεχνάει ο Θεός ό,τι δυσκολίες κι αν έχουμε στη ζωή

/ [Ενορίες](#)

Η ταπείνωση, η υπομονή, η επιμονή και το να μην κρίνουμε τους ανθρώπους, ό,τι ας είναι ο άλλος και ό,τι κι αν μας κάνει ο άλλος, στην ουσία ανοίγει την αγκαλιά του Θεού. Ανοίγει διάπλατα την αγκαλιά Του προκειμένου τον κατάλληλο χρόνο αυτή την αγκαλιά να τη μετατρέψει σε ευλογία, να τη μετατρέψει σε αιωνιότητα.

Ιερά αγρυπνία τελέστηκε το Σάββατο 1 Νοεμβρίου (Κυριακή Ε΄ Λουκά, Ακινδύνου, Πηγασίου, Αφθονίου, Ελπιδοφόρου μαρτύρων), στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστριάς

Πειραιώς, στην οποία προεξήρχε και κήρυξε τον θείο λόγο, ο Αρχιμανδρίτης π. Καλλίνικος Γεωργακόπουλος, κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος και Αλμυρού.

Η αγρυπνία και η ομιλία εντάσσονται στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει».

Το κήρυγμα του π. Καλλίνικου είχε ως κεντρικό άξονα την παραβολή του πλούσιου και του φτωχού Λαζάρου και ανέλυσε το πνευματικό της μήνυμα, πέρα από την επιφανειακή κοινωνική διάσταση του πλούτου και της φτώχειας. Επισημαίνοντας ότι ο Χριστός δεν επικεντρώνεται τόσο στα υλικά αγαθά όσο στη στάση της καρδιάς των δύο ανθρώπων.

Ο πλούσιος παρουσιάζεται ως σκληρόκαρδος, απομονωμένος στον εαυτό του και αδιάφορος για τον πόνο του συνανθρώπου, ενώ ο Λάζαρος, παρά τη δυστυχία και την αρρώστια του, διακρίνεται για την υπομονή, την ταπείνωση και την εμπιστοσύνη του στον Θεό.

Η παραβολή, τονίζει ο π. Καλλίνικος, δείχνει πως μετά τον θάνατο οι ρόλοι αντιστρέφονται. Ο πλούσιος, που στη ζωή του απολάμβανε τα πάντα χωρίς να νοιάζεται για κανέναν, βρίσκεται βασανισμένος στον Άδη, ενώ ο Λάζαρος, που υπέμεινε ταπεινά, βρίσκεται στην αγκαλιά του Αβραάμ, δηλαδή στον Παράδεισο. Η ουσία, λοιπόν, δεν βρίσκεται στην οικονομική κατάσταση αλλά στην εσωτερική ποιότητα του ανθρώπου: ο πλούσιος ήταν φτωχός στην καρδιά, ενώ ο φτωχός ήταν πλούσιος σε πνεύμα. Αυτή η πνευματική φτώχεια και πλούτος είναι που καθορίζουν την αιωνιότητα κάθε ανθρώπου.

Ο Αβραάμ απαντά στον πλούσιο ότι το χάσμα μεταξύ τους είναι αδιάβατο, γιατί εκφράζει τη διαφορά ζωής, νοοτροπίας και πίστης. Επίσης, του υπενθυμίζει πως οι άνθρωποι έχουν ήδη τον λόγο του Θεού — τον Μωυσή και τους Προφήτες — και όποιος δεν πιστεύει σ' αυτούς, δεν θα πιστέψει ούτε αν δει κάποιον να ανασταίνεται από τους νεκρούς. Μέσα από αυτή τη φράση, ο π. Καλλίνικος υπογραμμίζει ότι η σωτηρία δεν εξαρτάται από θαύματα, αλλά από τη διάθεση του ανθρώπου να ακούσει και να εφαρμόσει τον λόγο του Θεού.

«Άρα από τη μία έχουμε το γεγονός ότι η ταπείνωση, η υπομονή, η επιμονή και το να μην κρίνουμε τους ανθρώπους, ό,τι ας είναι ο άλλος και ό,τι κι αν μας κάνει ο άλλος, στην ουσία ανοίγει την αγκαλιά του Θεού. Δεν μας ξεχνάει ο Θεός ό,τι δυσκολίες κι αν έχουμε στη ζωή. Όμως ανοίγει διάπλατα την αγκαλιά Του

προκειμένου τον κατάλληλο χρόνο αυτή την αγκαλιά να τη μετατρέψει σε ευλογία, να τη μετατρέψει σε αιωνιότητα.»

Ωστόσο, ο π. Καλλίνικος επεσήμανε και μια κρίσιμη πτυχή: δεν είναι μόνο οι πλούσιοι που κινδυνεύουν να γίνουν σκληρόκαρδοι· και οι φτωχοί μπορεί να κλείσουν την καρδιά τους, να πικραθούν, να χάσουν την πίστη τους. Η σωτηρία δεν είναι θέμα κοινωνικής θέσης, αλλά καρδιάς που παραμένει ανοιχτή στον Θεό και στον συνάνθρωπο.

Ο π. Καλλίνικος αναφέρθηκε επίσης στη σημερινή πραγματικότητα, λέγοντας ότι συχνά η σκληροκαρδία εκδηλώνεται μέσα στις ανθρώπινες σχέσεις — στον χώρο εργασίας, στην οικογένεια, στην καθημερινή συναναστροφή. Όταν δεν δίνουμε έστω έναν λόγο ή ένα δείγμα παρηγοριάς σε εκείνον που υποφέρει, τότε γινόμαστε πνευματικά φτωχοί, ακόμη κι αν έχουμε πολλά υλικά αγαθά.

Ο εγωκεντρισμός, η αδιαφορία και η επιδίωξη της προσωπικής καλοπέρασης εις βάρος των άλλων, είναι μορφές πνευματικού θανάτου. Αντίθετα, η ελεημοσύνη, η συμπόνια και η προσευχή είναι τρόποι που μας ενώνουν με τον Θεό και μας προετοιμάζουν για την αιωνιότητα.

Η μορφή του φτωχού Λαζάρου, όπως σημείωσε ο π. Καλλίνικος, συμβολίζει τον άνθρωπο που, αν και πληγωμένος από τη ζωή, εμπιστεύεται τον Θεό. Ο Λάζαρος δεν παραπονιέται, δεν καταριέται, δεν ζητά εκδίκηση· αφήνεται στο θέλημα του Θεού και τελικά δικαιώνεται. Ο πλούσιος, αντίθετα, πνίγεται μέσα στην αυτάρκεια και την αδιαφορία του. Η καταδίκη του δεν είναι τιμωρία του Θεού, αλλά αποτέλεσμα της δικής του επιλογής να ζει χωρίς αγάπη.

Στο τέλος του κηρύγματος, ο π. Καλλίνικος κάλεσε τους πιστούς να μετατρέπουν κάθε δυσκολία σε ευκαιρία προσευχής και μετάνοιας, να βλέπουν στο πρόσωπο κάθε συνανθρώπου τον ίδιο τον Χριστό και να μην επιδιώκουν την προσωπική τους ευημερία εις βάρος των άλλων. Μόνο έτσι, είπε, μπορούμε να βιώσουμε από τώρα τη χαρά της Ανάστασης και να ελπίζουμε στην αιώνια ζωή.

«Και αυτή η χαρά του παραδείσου και της αιωνιότητος, αυτή η χαρά της Αναστάσεως, να δίνει σε μας το όραμα και τον στόχο της ζωής και να μας κάνει και εμείς να είμαστε φωτεινοί, οδοδείχτες, φωτεινά παραδείγματα προκειμένου όλοι μαζί να βρεθούμε στην αγκαλιά του Θεού.»
